

Μεγάλος θούριος τοῦ Φασουλῆ
εἰς τὸν Ραυτόπουλο τὸν σεβνταλῆ.

Σὲ χαιρετῶ, Ραυτόπουλε, Ρωμῆ ἀληθινέ,
καὶ ὅ,τι πῶ πρὸς χάριν σου τάξιζεις μὰ τὸ ναί.
Σοῦ πρέπουν ὕμνοι, Πήγασοι καὶ ποιητῶν γαϊδούραις,
σοῦ πρέπουν κί' ἀπ' τὴν Κούλουρη δὴδὸ κρίθιναις κουλούραις,
ἀγάλματα καὶ τρόπαια καὶ στέφανοι πολλοὶ
ἐκ μέρους ὄλων τῶν κλεπτῶν κί' ἐμοῦ τοῦ Φασουλῆ.

Σὲ προσκυνῶ, Ραυτόπουλε, μ' αὐτὰ κατεβασμένα...
τρισμακαρία ἢ γαστήρ ἐκείνη ποῦ σ' ἐγέννα,
ἀλλ' ὅμως τρισμακάριοι καὶ οἱ μαστοὶ ἀκόμα,
ὅπου σ' ἐθήλασαν μικρὸν ὀστῆς κούνιας σου τὸ στρῶμα,
τρισμακαρία κί' ἢ Ἑλλάς, ἢ δούλη κί' ἐλευθέρα,
ποῦ ἓνας κλέπτης ὅπως σὺ ἐφύτρωσ' ἐδῶ πέρα.

Σὲ προσκυνῶ, Ραυτόπουλε, ἐνώπιόν σου κλίνων,
καὶ καίω θυμιάματα, λιβάνια καὶ κεριά...
καὶ σὺ ἀπὸ τὰ κόκκαλα ἐβγήκες τῶν Ἑλλήνων,
ἀπὸ ἐκεῖ ποῦ ἐφύτρωσε καὶ ἡ ἐλευθερία.
Καὶ σὺ ἐτράφης μ' ἀρετὰς αὐτῆς τῆς κοινωνίας
καὶ ἦσουν νέος λόγιος καλῆς οἰκογενείας.

Καὶ ποιητῆς ρομαντικὸς ὑπῆρξες πρὸ καιροῦ
καὶ στίχους ἔγραψες πολλοὺς καὶ σὺ ἴστα κουτουροῦ,
καὶ συνεργάτης πρόθυμος ἐφημερίδων ἦσο
κί' ἴσως πολλὰ νὰ ἔγραψες καθ' ὄλων τῶν κλεπτῶν,
καὶ σὺ ἀπὸ τὴν πρόοδον δὲν ἔμενες ὀπίσω
ὡς νέος Ἕλλην μ' αἰσθημα καὶ πρόσωπον λεπτόν.

Ἄνηκες εἰς τὴν ἐλαφρὰν θαρρῶ φιλολογίαν
 κί' εἶχες συχνὰ κινάλευσιν ἐλαίου καὶ ἀργίαν,
 καὶ ὅστιν σπουδὴν τῆς νομικῆς προσήλωσες τὸ βλέμμα,
 πρὸ πάντων δὲ διέπρεψες εἰς τῆς κλοπῆς τὸ θέμα,
 διδάκτωρ δὲ τῆς Νομικῆς ἀνηγορεύθης τέλος,
 ἀλλ' ὅμως καὶ τοῦ Π α ρ ν α σ σ ο ὕ θαρρῶ πῶς ἦσουν μέλος.

Ἐνῶ δὲ στίχους ἔγραφες καὶ τόσα μοιρολόγια,
 ἐδῶ κί' ἐκεῖ ἐξάπλωνες τὰρχοντικά σου χέρια,
 καὶ ἀλυσίδες ἔκλεβες μαζὶ μετὰ τὰ ρολόγια,
 δραγμαῖς, δεκάραις, τάλληρα, πηροῦνια καὶ μαχαίρια,
 καὶ γείτονα δὲν ἀφῆσες ὅπου νὰ μὴν τὸν κλέψης
 καὶ πρᾶγμα τοῦ πλησίον σου νὰ μὴν τὸ ξεπαστρέψης.

Μὰ τὰ μικρὰ δὲν σ' ἄρεσαν κί' ἐγύρευες μεγάλα
 καὶ παραπάνω ἤθελες ν' ἀνέβης μία σκάλα,
 καὶ κόλπα μεγαλήτερα ἐφρόντισες νὰ κάνης
 ὡς ὅτου πρωτοκλέφταρος διάσημος ἐφάνης,
 καὶ μὲ πολλοὺς Κυζικηνοὺς εἰς πρώτην εὐκαιρίαν
 κρυφὰ κρυφὰ τὸ ἔστριψες διὰ τὴν Ἑσπερίαν.

Ἄλλ' ὅμως ἄρχισες κί' ἐκεῖ τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια
 κί' εὐρέθης μετὰ νομίσματα καὶ τόσα δακτυλίδια,
 καὶ οὕτω πῶς ἐτίμησες τὴν γῆν μας τὴν ἁγίαν,
 τὴν νομικὴν, τὴν ποιήσιν καὶ τὴν φιλολογίαν,
 κί' ἀπέδειξες, συνάδελφε, εἰς πάντα ξένον βλάκα
 πῶς ἄνδρας ἔχομεν κί' ἐμεῖς μεγάλους ὅστιν ἁμάκα.

Μέγας ἐφάνης πράγματι, ὦ Ἕλλην ποιητά,
 καὶ θαυμαστὰ πραγματικῶς τὰ ἔργα σου αὐτά,
 οὐδεὶς δὲ ἕννος διὰ σὲ μέγας ἐξαρκέσαι
 κί' οὐτε αὐτὸς ὁ διάβολος σὲ θέλει γιὰ πεσκέσι,
 κί' ἐγὼ διὰ τὰ πλούτη σου δὲν ξέρω τί νὰ πῶ
 καὶ μένω κεραυνόπληκτος καὶ χάσκων σιωπῶ.

Τόσην χαρὰν αἰσθάνομαι ποῦ μ' ἔρχεται σὰν τρέλλα...
 τέτοια κλεψιά παρὸν ντοννὲρ δὲν εἶναι παῖξε γέλα.
 Ναὶ μὲν μεγάλους τρέφομεν σουφροποιούς κί' ἐμεῖς,
 ἐκεῖνοι ὅμως ὅστιν κρυπτόν πολὺν συναΐζουν πλοῦτον,
 μὰ δόξα νάχη ὁ θεὸς καθὼς καὶ ὁ Ἑρμῆς,
 ποῦ κί' ἡ Ἑλλάς ἀνέδειξε σουφροποιὸν τοιοῦτον.

Δὲν εἶναι παῖξε γέλασε αὐτὸς ὁ ποιητής,
 μικρὸς τὸ δέμας καὶ λεπτός, ἀλλ' ὅμως μαχητής,
 δοξάζει δὲ τὸ ἔθνος του σουφροποιὸς τοιοῦτος
 καθὼς τὴν Ρώμην ἄλλοτε ὁ Καῖσαρ καὶ ὁ Βροῦτος,
 ἰδιαιτέρως δὲ τιμᾶ τοὺς κλέπτας τοὺς γενναίους,
 ἐμένα τὸν συνάδελφον καὶ τοὺς λογίους νέους.

Ἄν πάντες οἱ ἐλευθεροὶ πολῖται τῆς Ἑλλάδος
 φωνάζουν πῶς μαραίνεται ὁ ἕνας κί' ἄλλος κλάδος,

πῶς ἡ πατρίς κατὰ κρημνῶν κατεσπευσμένως τρέχει,
 πῶς πουθενὰ δὲν φαίνεται κανένας νὰ ἐξέχη,
 κί' ἂν πάντα τοῦτος ὁ καῦμός μας τρώη τὸ σηκότι,
 ἄς εἴμεθα τοῦλάχιστον εἰς τὴν κλεψιά οἱ πρώτοι.

Ἐμπρός, ἔμπρός, Ραυτόπουλε, μὲ διψαλέον βλέμμα,
 κί' οὐδέποτε μὴ λησμονῆς πῶς εἶσ' Ἑλλήνων θρόμμα.
 Κί' ἂν ὅλοι τώρα σὲ πατοῦν καὶ σὲ κλωτσοῦν ὡς σκύλον,
 ἀλλὰ ἐγὼ ἐπιθυμῶ νὰ σ' ἔχω πάντα φίλον,
 νὰ μὲ διδάσκῃς τὴν κλοπὴν κί' ἐγὼ βουβὸς νὰ χάσκω,
 κατόπιν δὲ ὅστιν Περικλῆν ἐγὼ νὰ τὴν διδάσκω.

Σὲ προσκυνῶ, Ραυτόπουλε, καὶ ἀπ' ἔμπρός κί' ὀπίσω,
 καὶ ὅστιν Παρίσι μ' ἔρχεται νάλθῶ νὰ σ' ἀπαντήσω,
 ἀδελφωμένοι καὶ οἱ δὲ νὰ στήσωμε λημέρι,
 νὰ κλέπτωμεν τὸν Φεαρδᾶν ἡμέρα μεσημέρι,
 κί' ἀπ' ὅλα τὰ νομίσματα γεμάτοι, ποιητά,
 νὰ καταστήσωμεν κί' οἱ δὲ Μουσεῖα κινητά.

Σὲ προσκυνῶ, Ραυτόπουλε, μὲ χέρια σταυρωμένα,
 καὶ λησμονῶ πρὸς χάριν σου καὶ τὸ εἰκοσιένα,
 τοὺς πρὸ αἰώνων πόθους μας, τῆς λεβεντιᾶς τὰ χρόνια,
 τὴν Λ α ὕ ρ α, τὴν Ἄ γ ρ ἰ ἄ Σ ο φ ἰ ἄ, τὰ κλέφτικα
 [μηλιόνια,
 ἀλλ' οὐτε τρέχω νὰ σκεφθῶ ὅστιν τάφους τῶν προγόνων
 καὶ σένα τώρα ἐξυμνῶ, καὶ σένα ψάλλω μόνον.

Σ' ἐναγκαλίζομαι σφικτὰ μὲ μάτια δακρυσμένα,
 σὺ τώρα τὴν ἀγάπη μου ὀλόκληρον κρατεῖς,
 μὰ εἴθε ἄργηγορα κί' ἐγὼ νὰ γίνω σὰν καὶ σένα
 ἱππότης ἀρχαιοφίλος καὶ κλέπτης ποιητής,
 νάμαι φοβέρος ἀδιάκοπη σ' Ἀνατολή καὶ Δύσι,
 καὶ τὸνα κί' ἄλλο χέρι μου ν' ἀρπάξῃ καὶ νὰ γδύσῃ.

Ἐμπρός, ἔμπρός, Ραυτόπουλε, μὲ θαρραλέον βῆμα,
 καὶ μὲ τὸ κλέπτε κί' ἀρπάζε τοὺς συναδέλφους τίμα.
 Μὴν ἀποκάμης, φίλτατε, ὅστιν ἔργο σου προχώρει,
 κί' ἂν μᾶς χωρίζουν θάλασσα, ὠκεανοὶ καὶ ὄρη,
 δέξου θερμὰ φιλήματα καὶ ἄνθη μυροβόλα,
 μὰ πές καὶ χαιρετίσματα ὅστιν κύριον Μανσόλα.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Τῆς Μπέτσου τὰ ποιήματα τὰ μοσχομυρισμένα
 ἐβγήκαν τώρα πετακτὰ καὶ καλοτυπωμένα,
 ποικίλα δὲ καὶ γλαφυρὰ τὴν ὕλην καὶ τὸ εἶδος
 μὲ διαχύσεις τρυφερὰς περιπαθοῦς γραφίδος.
 Κί' ἐγὼ ἐνθέρμως συνιστῶ εἰς ἄνδρας καὶ κυρίας
 τὴν κομψοτάτην συλλογὴν εὐμούσου ποιητρίας.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω— πῶς ὅστιν σπῆτι μου ἀνέβη,
 ὅστιν Νεάπολιν ἀπάνω, — κί' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
 μὲ ξενοδοχεῖον Ξύδη, — δὲ ὅστιν λάδι, τρεῖς ὅστιν ὀξύδι,

μὲ Χημεῖον, μὲ μιὰ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
 καὶ μιὰ χήρα δίχως ἄνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμμῆ.

Τύποις τοῦ Σταυριανοῦ — τοῦ ἱππέως τοῦ κλεινοῦ.